DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 10 lipca 1945 r.

Nr. 16

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO

102.

Dekret

z dnia 13 kwietnia 1945 r.

o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Opodatkowaniu na rzecz Państwa podlega wzbogacenie wojenne uzyskane na imię własne lub osób podstawionych.

Art. 2. Do wzbogacenia wojennego (art. 1) nie wlicza się:

1) spadków, legatów, darowizn i posagów, pochodzących z majątku posiadanego w dniu 31 sierpnia 1939 r. przez spadkodawcę lub darczyńcę,
2) kapitałów, otrzymanych z tytułu ubezpieczenia na życie,
3) nadziału ziemi, dokonanego na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej w brzmieniu obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 18 stycznia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13 z 1945 r.),
4) przyrostu naturalnego lub doliczenia odsetek ustawowych,
5) wzrostu wartości obiegowej przedmiotów majątkowych, posiadanych przez obowiązanego do uiszczenia podatku jeszcze przed 1 września 1939 r.,
6) majątku ruchomego przeznaczonego do osobistego użytku a nabytego w miejsce takiegoż pierwotnego majątku i w granicach jego wartości, o ile ten majątek pierwotny uległ zniszczeniu lub zaborowi w okresie wojny.

Art. 3. Od opodatkowania od wzbogacenia wojennego są wolne:

1) Państwo, związki samorządowe, przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przymusowe związki prawa publicznego,

2) osoby prawne, których dochody są w całości obracane na cele naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe, dobroczynne, na cele pomocy poszczególnym grupom ludności oraz na inne cele użyteczności publicznej,

3) spółdzielnie, działające na podstawie ustawy o spółdzielniach a należące do związków rewizyjnych w rozumieniu tejże ustawy, jeżeli statutowo i faktycznie działają wyłącznie wśród swych członków lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działanie na osoby nie będące członkami lecz przypadające na nieczłonków nadpłaty i zwroty przelewają w całości do funduszów, nie podlegających według ustawy o spółdzielniach lub statutu podziałowi między członków,

4) związki zawodowe.

Art. 4. (1) Podstawę opodatkowania stanowi nadwyżka wartości majątku, wynikła dla podatnika w okresie od dnia 31 sierpnia 1939 r. do dnia 30 czerwca 1945 r.

(2) Strat wojennych w majątku nabytym przed dniem 1 września 1939 r. nie uwzględnia się z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 2 pkt 6).

(3) Tryb i sposób ustalenia podstawy wymiaru podatku oraz sposób ustalenia przeciętnej wartości obiegowej przedmiotów i wartości spłaconych zobowiązań określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 5. (1) Podatku nie pobiera się, jeżeli wzbogacenie wojenne nie przekracza kwoty 100.000 zł.

(2) Przy wzbogaceniu przekraczającym kwotę 100.000 zł podatek wynosi:

ponad	100.000	do	250.000 zł	15%	podstawy opodatk.
"	250.000	"	500.000 "	20%	" "
"	500.000	"	1.000.000 "	35%	" "
"	1 000.000	"	2.000.000 "	50%	" "
"	2.000.000		"	75%	" "

(3) Podatek jednak należy wymierzać w ten sposób, aby ze wzbogacenia wojennego wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie zostało mniej, niż zostaje z najwyższej sumy wzbogacenia wojennego bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

Art. 6. (1) Nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego wymierzają:

a) w stosunku do osób prawnych — urzędy rewizyjne,

b) w stosunku do osób fizycznych — komisje obywatelskie dla wymiaru tego podatku przy urzędach skarbowych, właściwych według przepisów ordynacji podatkowej dla wymiaru podatku dochodowego.

(2) Od orzeczenia urzędów rewizyjnych służy odwołanie do izby skarbowej, a od orzeczenia komisyj obywatelskich — do komisji odwoławczej przy izbie skarbowej. Orzeczenia instancyj odwoławczych są ostateczne.

(3) Sposób powoływania komisyj obywatelskich przy urzędach skarbowych i komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych, ich ilość i skład oraz tryb postępowania ustali rozporządzenie wykonawcze.

Art. 7. Postępowanie w sprawach nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego podlega przepisom ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 131 z 1936 r.), o ile przepisy niniejszego dekretu nie stanowią inaczej.

Art. 8. Organy wymiarowe mogą podać do publicznej wiadomości nazwiska osób, którym ma być wymierzony nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego i wezwać każdego, kto wie o wzbogaceniu wojennym tych osób, aby udzielily wiadomości właściwym komisjom obywatelskim. Obwieszczenia te mogą być ogłaszane również poza okręgiem miejscowej właściwości komisji obywatelskiej.

Art. 9. (1) Zbycie w całości lub w części majątku, podlegającego nadzwyczajnemu podatkowi od wzbogacenia wojennego, nie zwalnia zbywcy od obowiązku zapłacenia podatku, nabywca zaś odpowiada solidarnie ze zbywcą za podatek, przypadający od nabytego majątku, w granicach wartości tego majątku, jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, iż nabywca wiedział, że przedmiotem zbycia jest wzbogacenie wojenne.

(2) Spadkobierca odpowiada za nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego, przypadający od spadkodawcy.

Art. 10. (1) Nadzwyczajny podatek od wzbogacenia wojennego płatny jest jednorazowo w terminie dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu.

(2) Nie zapłacenie podatku wymierzonego w ostatecznym toku instancji pociąga za sobą przepadek opodatkowanego mienia na rzecz Skarbu Państwa.

(3) Rygorom przewidzianym w ust. (2) podlega mienie odpowiadające za zaległy podatek w przypadkach, o których mowa w art. 9 niniejszego dekretu—do sumy tego podatku.

(4) O przepadku mienia orzeka właściwa izba skarbowa.

Art. 11. (1) Kto nie stosuje się do wezwań władz skarbowych komisji obywatelskiej lub komisji odwoławczej, nie składa zeznania do wymiaru nadzwyczajnego podatku od wzbogacenia wojennego, odmawia złożenia wyjaśnień lub w inny sposób usiłuje utrudnić lub udaremnić czynności władz skarbowych, komisji obywatelskiej lub komisji odwoławczej, poprzedzającej wymiar nadzwyczajnego po-

datku od wzbogacenia wojennego, ulegnie karze grzywny do 200.000 złotych.

(2) W razie niemożności ściągnięcia grzywny ulega ona zamianie na pracę przymusową lub areszt do lat 3.

(3) W przypadku świadomego zatajenia lub usiłowania zatajenia swego wzbogacenia wojennego ponadto całe wzbogacenie wojenne może ulec przepadkowi.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 13. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 kwietnia 1945 r. Nr 13, poz. 72).

103.

Dekret

z dnia 13 kwietnia 1945 r.

o reformie samorządowego systemu podatkowego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Przekazuje się na r. 1945 związkom samorządu terytorialnego wymiar, pobór, ściąganie i wpływy:

1) państwowego podatku gruntowego, pobieranego na zasadzie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

2) podatku od nieruchomości, pobieranego na zasadzie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14),

3) podatku od lokali, pobieranego na zasadzie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 66).

Art. 2. Zaległości w podatkach, wymienionych w art. 1, powstałe przed wejściem w życie niniejszego dekretu, przekazuje się związkom samorządu terytorialnego.

Art. 3. (1) Stawki podatku gruntowego na r. 1945 ustala się w wysokości następującej:

a) z 1 ha gruntów uprawnych, łąk, ogrodów i sadów — 50 zł,

b) z 1 ha gruntów pozostałych z wyłączeniem nieużytków — 5 zł.

(2) Gminne (miejskie) rady narodowe mogą podwyższyć stawki podatku, ustalone w ust. (1). Podwyższenie stawek nie może przekroczyć 100%, a dla gruntów, zajętych pod ogrody, sady i inne specjalne uprawy (zioła lecznicze, kwiaty i t. p.) — 200% stawek, podanych w ust. (1). Ponadto gminne (miejskie) rady narodowe mogą podwyższyć stawki podatku, ustalone w ust. (1) na cele budowy i odbudowy szkół najwyżej do wysokości 20%. Odnośne uchwały wymagają zatwierdzenia przez prezydium rady narodowej bezpośrednio wyższego stopnia oraz prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

(3) Na obszarze tych gmin wiejskich i miejskich niewydzielonych, które w r. 1945 nie wykorzystają uprawnienia do podwyższenia stawek podatku na podstawie przepisu ust. (2) niniejszego artykułu, albo wykorzystają je tylko częściowo, może powiatowa rada narodowa uchwalić podwyżkę stawek aż do granic maksymalnych, w tymże ust. (2) określonych. To samo uprawnienie przysługuje wojewódzkiej radzie narodowej w stosunku do tych gmin, na obszarze których ani gminna (miejska), ani powiatowa rada narodowa nie uchwali podwyższenia stawek podatku lub uchwali je tylko częściowo.

(4) Wymiaru podatku w odniesieniu do całości gruntów, należących do uczestników gromady, dokonują z zastosowaniem stawek, wymienionych w ustępach poprzednich, zarządy gminne pod kontrolą gminnych rad narodowych, podziału zaś podatku na poszczególnych płatników w gromadzie dokonują komisje gromadzkie pod kontrolą tychże rad narodowych, stosując większe lub mniejsze obciążenie podatkowe w zależności od wielkości gospodarstwa, rodzaju uprawy, urodzajności gruntów, stanu zagospodarowania i stopnia zniszczeń wojennych.

Art. 4. Ustalony stosownie do przepisu art. 3 ust. (4) podatek gruntowy:

1) podwyższa się dla gospodarstw rolnych o obszarze:

powyżej	10 ha	do 20 ha	— o	10%
„	20 „	„ 30 „	— „	25%
„	30 „	„	— „	50%

2) obniża się dla gospodarstw rolnych o obszarze do 5 ha — o 30%.

Art. 5. (1) Ust. (5) art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) otrzymuje brzmienie:

„(5) Przy ustalaniu wartości obiegowej budynków fabrycznych dolicza się wartość maszyn i urządzeń technicznych, stanowiących przynależność tych budynków".

(2) Art. 7 dekretu, wymienionego w ust. (1) niniejszego artykułu, otrzymuje brzmienie następujące:

„*Art. 7.* (1) Podatek wynosi:

a) od podstawy wymiaru, nie przekraczającej 1.000 zł — 20%.

b) od podstawy wymiaru, przekraczającej 1.000 zł — 30%.

(2) Ponadto gminne (miejskie) rady narodowe mogą podwyższyć stawki podatku ustalone w ust. (1) na cele budowy i odbudowy szkół najwyżej do wysokości:

4% — przy podstawie wymiaru, nie przekraczającej 1.000 zł,

6% — przy podstawie wymiaru, przekraczającej 1.000 zł.

Odnośne uchwały wymagają zatwierdzenia przez prezydium rady narodowej bezpośrednio wyższego stopnia oraz prezydium wojewódzkiej rady narodowej".

Art. 6. (1) Z wpływów, osiągniętych w gminach wiejskich i miastach niewydzielonych z wymiaru podatku gruntowego, przypada:

60% na rzecz gmin,

20% na rzecz powiatowych związków samorządowych,

10% na rzecz wojewódzkich związków samorządowych,

10% na rzecz komunalnego funduszu pożyczkowo - zapomogowego.

(2) W miastach wydzielonych otrzymują gminy 80%, wojewódzkie związki samorządowe — 10% i komunalny fundusz pożyczkowo-zapomogowy — 10% wpływów z podatku.

Art. 7. (1) Z wpływów, osiągniętych z podatku od nieruchomości na obszarze gmin wiejskich i miast niewydzielonych, przypada:

80% na rzecz gmin,

10% na rzecz powiatowych związków samorządowych,

10% na rzecz wojewódzkich związków samorządowych.

(2) W miastach wydzielonych otrzymują gminy 90%, zaś wojewódzkie związki samorządowe 10% wpływów z podatku.

Art. 8. Wpływy z podatku od lokali przypadają w całości na rzecz tych gmin, na obszarze których znajdują się obiekty podatkowe.

Art. 9. W art. 32a ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454 z 1936 r.) w brzmieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) — ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Specjalne dopłaty na budowę, pobierane na podstawie ust. (1) nie mogą przekraczać 35% kosztów budowy drogi o nawierzchni szutrowej, szerokości nie przekraczającej 5 m — po potrąceniu świadczeń w naturze — oraz nie mogą obciążać właścicieli w pasie przydrożnym, szerszym niż 3 km z każdej strony drogi. Wymiar dopłaty dla indywidualnego płatnika nie może przekraczać:

a) w stosunku do właścicieli gruntów w strefie do 1 km — 60%, w strefie 2 km — 45%, w strefie pozostałej — 30% podatku gruntowego, obliczonego stosownie do przepisów art. 3 ust. (1) dekretu z dnia 14 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73),

b) w stosunku do właścicieli przedsiębiorstw:

1) w strefie do 1 km — 15% opłat rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć, pobieranych na zasadzie ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293), w brzmieniu dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 grudnia 1944 r. o zmianie ustawy o opłatach rejestracyjnych dla przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 86), zmienionego dekretem z dnia 11 kwietnia 1945 r. o zmianie ustawy o opłatach rejestracyjnych dla przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 66), 25% zaś od zakładów i przedsiębiorstw, wymienionych w dziale I lit. a), II lit. a) części III załącznika do art. 7 wymienionej ustawy, jeżeli zatrudniają ponad 100 pracowników,

2) w strefie pozostałej — specjalne dopłaty na budowę nie mogą przewyższać 10%, a w stosunku do zakładów i przedsiębiorstw, wymienionych w dziale I lit. a), II lit. a) części III załącznika do art. 7 wymienionej ustawy — 15% opłat rejestracyjnych, jeżeli zatrudniają ponad 100 pracowników,

c) w stosunku do płatników podatku od nieruchomości w strefie do 1 km — 2%, a w strefie pozostałej — 1% podstawy wymiaru podatku od nieruchomości, ustalonej stosownie do przepisów dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3,

poz. 14), zmienionego dekretem z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73).

Art. 10. Na czas do dnia 31 grudnia 1945 r. zawiesza się moc obowiązującą przepisów:

1) art. 2 pkt 8 i 9, art. 3 — 8, 10 i 13 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

2) art. 12 ustawy z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 292),

3) art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R.P. Nr 2, poz. 6 z 1936 r.),

4) art. 2, 3, 4, 6—9d, 10—17, 19 i 22—24 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454 z 1936 r. i Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455 z 1938 r.),

5) art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505),

6) art. 50 pkt a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 16 z 1933 r.) w brzmieniu art. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

7) art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych, tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 505) w brzmieniu art. 14 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593),

8) art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14),

9) art. 24 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224),

10) ustawy z dnia 27 lutego 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 104), zmienionej ustawą z dnia 10 marca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 132).

Art. 11. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 12. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Równocześnie zawiesza się na obszarze województwa śląskiego w granicach z dnia 31 sierpnia 1939 r. na czas do dnia 31 grudnia 1945 r. moc obowiązującą przepisów, sprzecznych z przepisami niniejszego dekretu i rozciąga się na tenże obszar na ten sam okres czasu moc obowiązującą ustaw i dekretów w ich pełnym brzmieniu, wymienionych w niniejszym dekrecie wraz ze zmianami, przez ten dekret wprowadzonymi.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Ochab

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 kwietnia 1945 r. Nr 13, poz. 73).

104.

Dekret

z dnia 13 kwietnia 1945 r.

o podatku wojskowym.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W okresie, gdy walczące na froncie Wojsko Polskie ponosi daninę krwi na rzecz całości i niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej, resztę obywateli obciąża się daniną pieniężną w formie podatku wojskowego.

Art. 2. Podatkowi wojskowemu podlegają zamieszkali na terenie Rzeczypospolitej obywatele polscy płci męskiej w wieku od 18 do 55 lat.

Art. 3. Od podatku wojskowego są zwolnieni:

a) pozostający w czynnej służbie wojskowej,

b) członkowie Milicji Obywatelskiej,

c) funkcjonariusze służby bezpieczeństwa, pozostający w czynnej służbie,

d) zmilitaryzowani pracownicy państwowi w okresie militaryzacji,

e) inwalidzi wojenni i wojskowi,

f) pozostający na utrzymaniu samorządu gminnego lub dobroczynności publicznej, uznani za niezdolnych do służby wojskowej ze skreśleniem z rejestru i niezdolni zarazem do pracy zarobkowej, jeżeli nie osiągają dochodu, podle-

gającego państwowemu podatkowi dochodowemu,

h) zakonnicy i duchowni prawnie uznanych wyznań religijnych,

i) uczniowie wszelkiego rodzaju zakładów naukowych i oświatowych oraz osoby, odbywające praktykę zawodową, o ile nie posiadają samodzielnych źródeł dochodu,

j) bezrobotni, o ile się wykażą zaświadczeniem właściwego urzędu, że są zarejestrowani jako bezrobotni.

Art. 4. W poszczególnym roku podatkowym od opłacania podatku wojskowego zwolnione są osoby, które w danym roku odbywały służbę wojskową.

Art. 5. Podatek wojskowy wynosi rocznie:

1) od właściciela, dzierżawcy lub użytkownika gospodarstwa wiejskiego o obszarze:

a)	do 5 ha	50 zł
b)	ponad 5 ha do 10 ha	100 zł
c)	ponad 10 ha do 20 ha	200 zł
d)	ponad 20 ha	500 zł

W tej samej wysokości opłaca podatek każdy członek rodziny właściciela, dzierżawcy lub użytkownika gospodarstwa wiejskiego, podlegający opodatkowaniu w myśl art. 2,

2) od osoby pozostającej w stosunku służbowym lub stosunku najmu pracy — 1% wynagrodzenia brutto,

3) od osoby trudniącej się wyłącznie pracą fizyczną, której celem nie jest wytwarzanie lub przetwarzanie i która też nie jest rzemiosłem w rozumieniu prawa przemysłowego, o ile nie odpowiada warunkom wymienionym w punkcie 2) — 50 zł,

4) od osoby trudniącej się pracą naukową, oświatową, artystyczną, literacką i publicystyczną, nie połączoną z prowadzeniem odpowiedniego przedsiębiorstwa, o ile osoba ta nie odpowiada warunkom wymienionym w punkcie 2) — 100 zł,

5) od płatnika nie wymienionego w punkcie 1), 2), 3) i 4) — 500 zł.

Art. 6. Obowiązek opłacania podatku wojskowego powstaje z dniem 1 stycznia następnego roku:

a) po ukończeniu 18 lat życia (art. 2 niniejszego dekretu),

b) po wygaśnięciu podstawy do zwolnienia na zasadzie postanowień art. 3 niniejszego dekretu.

Art. 7. Obowiązek opłacania podatku wojskowego ustaje:

a) z chwilą śmierci lub z chwilą uzyskania prawa do zwolnienia na mocy art. 3 dekretu,

b) z końcem roku kalendarzowego, w którym osoby wymienione w art. 2 dekretu niniejszego osiągną 55 lat życia.

Art. 8. Wymiar i pobór podatku wojskowego przekazuje się gminom miejskim i wiejskim.

Wpływ z podatku wojskowego przeznacza się na komunalny fundusz pożyczkowo - zapomogowy.

Art. 9. (1) Władzami, powołanymi do wymiaru i poboru podatku wojskowego w myśl art. 5 pkt 1) oraz 3)—5), są zarządy gmin miejskich i wiejskich, na terenie których płatnik miał miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu w dniu 15 grudnia roku, poprzedzającego rok podatkowy.

(2) Władzami, powołanymi do wymiaru i poboru podatku wojskowego w myśl art. 5 pkt 2), są zarządy gmin miejskich lub wiejskich, na których terenie mieści się instytucja, zakład lub przedsiębiorstwo, wypłacające wynagrodzenie.

Art. 10. (1) Nakazy płatnicze na podatek wojskowy od osób, o których mowa w art. 5 pkt 1) oraz 3)—5), powinny być rozesłane do dnia 15 maja, przy czym podatek jest płatny do dnia 1 czerwca każdego roku podatkowego. W wypadku doręczenia nakazu płatniczego po dniu 15 maja, termin płatności podatku przypada w ciągu 30 dni po doręczeniu.

(2) Od osób, o których mowa w art. 5 pkt 2), podatek wojskowy pobiera się w drodze potrącenia przy wypłacie wynagrodzenia.

Pracodawcy obowiązani są potrącić podatek wojskowy i wpłacić do kasy właściwej gminy w terminie 7 dni po upływie miesiąca, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia.

(3) Należnościom z tytułu podatku wojskowego przysługuje prawo egzekucji administracyjnej.

Art. 11. Do postępowania w sprawach podatku wojskowego ma zastosowanie ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 454 z 1936 r.).

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu powierza się Ministrowi Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 13. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka - Morawski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Ochab

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 kwietnia 1945 r. Nr 13, poz. 74).

105.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych
z dnia 11 kwietnia 1945 r.
w sprawie obowiązku uprawy niektórych roślin przemysłowych.

Na podstawie art. 50 pkt 3) i 54 ust. (1) pkt 1) ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Administracji Publicznej, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu zarządzam, co następuje:

§ 1. Wprowadza się obowiązek uprawy następujących roślin przemysłowych:

a) buraka cukrowego,
b) roślin oleistych — lnu, konopi, rzepaku i rzepiku,
c) cykorii,
d) tytoniu.

§ 2. Obowiązek uprawy roślin określonych w § 1 zarządzają wojewodowie w całości lub w części na wniosek właściwych izb rolniczych, uzgodniony z wojewódzkim zarządem Związku Samopomocy Chłopskiej, a jeśli chodzi o uprawę tytoniu — w porozumieniu z zakładami uprawy tytoniu. Obowiązek uprawy może być zarządzony, o ile obowiązki uprawy dobrowolnie przyjęte, a zatwierdzone przez izbę rolniczą z uwzględnieniem § 6 niniejszego rozporządzenia, nie wyczerpują planu upraw na dany okręg. Upraw, nie zatwierdzonych przez izbę rolniczą, nie zalicza się na poczet planu upraw.

§ 3. Zarządzenie wojewody winno szczegółowo określić rodzaje roślin, podlegających obowiązkowi uprawy oraz obszar, jaki należy uprawić.

§ 4. Najmniejszy obszar jednej plantacji stanowi dla:

a) buraka cukrowego — 20 arów,
b) roślin oleistych — łącznie 20 arów,
c) cykorii — 10 arów,
d) tytoniu — 8 arów.

§ 5. W wypadku wprowadzenia obowiązku uprawy roślin przemysłowych łączna powierzchnia wszystkich tych upraw nie może przekraczać:

w gospod.	ponad	2 ha	do	5 ha	ziemi ornej	—	0,2	ha
„	od	5 „	„	10 „	„ „	—	0,8	„
„	„	10 „	„	20 „	„ „	—	1,5	„
„	„	20 „	„	50 „	„ „	—	3	„

Gospodarstwa, posiadające do 2 ha ziemi ornej, zwolnione są od obowiązku uprawy roślin przemysłowych.

§ 6. Uprawa roślin wymienionych w § 1 może odbywać się tylko na glebach nadających się do danej uprawy i gwarantujących co najmniej średni plon.

§ 7. Ustalenie przydatności pod uprawę: a) roślin określonych w § 1 od a) do c) należy do właściwości izb rolniczych i powiatowych biur rolnych, b) tytoniu — do inspektorów uprawy tytoniu w porozumieniu z powiatowym biurem rolnym.

§ 8. Na podstawie zarządzenia wojewody, określonego w § 2, sporządzą: a) powiatowe biura rolne w porozumieniu ze Związkiem Samopomocy Chłopskiej co do roślin wymienionych w § 1 pkt a)—c), b) inspektorzy uprawy tytoniu — co do tytoniu — listy imienne rolników, w stosunku do których ma być zastosowany obowiązek uprawy. Listy te ulegają zatwierdzeniu przez starostę.

Przy sporządzaniu list rolników i określaniu powierzchni upraw roślin przemysłowych, wymienionych w § 1 należy brać pod uwagę ilość rąk roboczych, siłę nawozową i siłę pociągową danego gospodarstwa oraz w wypadku plantacji buraczanych i cykorii, odległość gospodarstwa od punktu odbioru.

§ 9. Uchylanie się od obowiązku świadczeń nakazanych niniejszym rozporządzeniem będzie karane w myśl art. 92 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200).

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Edward Bertold

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 kwietnia 1945 r. Nr 13, poz. 76).

106.

Okólnik Ministerstwa Skarbu
z dnia 30 kwietnia 1945 r. L. D. V./1-10/5/45
w sprawie podziału na rejonowe referaty wymiarowo-poborowe.

Do wszystkich Izb Skarbowych

W związku z koniecznością usprawnienia akcji wymiarowej podatku obrotowego i dochodowego, jednoczesnego ustalania faktycznych obrotów i dochodów u poszczególnych płatników, terminowego poboru zaliczek miesięcznych na podatek obrotowy i dochodowy

oraz ścisłego współdziałania między wszystkimi działami w Urzędach Skarbowych, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Zmienia się dotychczasowy podział na referaty działów wymiarowych w Urzędach Skarbowych przez wprowadzenie w zakresie prac wymiarowych co do podatku obrotowego i dochodowego referatów rejonowych. Referat rejonowy opracowuje wymiary podatku obrotowego dla przedsiębiorstw znajdujących się w jego rejonie i podatku dochodowego dla osób zamieszkałych w tym rejonie. Podziału na rejony należy dokonać możliwie równomiernie, biorąc za podstawę ilość płatników podatku obrotowego, która nie powinna przekraczać 400. Jeżeli w rejonie referatu wymiarowego znajdują się bazary lub targowiska, ilość płatników podatku obrotowego w danym referacie rejonowym może być większa. Akta wymiarowe podatku obrotowego i dochodowego oraz arkusze kontrolne jednego płatnika należy przechowywać łącznie.

Obsada personalna referatów rejonowych może być dwuosobowa (referent i siła pomocnicza).

Dla wymiaru podatku dochodowego od uposażeń powstaje odrębny referat. Kierownikowi działu wymiarowego należy przydzielić jedną siłę manipulacyjną dla prowadzenia rejestrów wymiarowych, przypisów i odpisów, spraw karnych, ewidencji, informacji i t. p. dla całego działu wymiarowego.

Referaty egzekucyjne należy dostosować tak, aby rejony ich pokrywały się z referatami wymiarowymi.

Przy małej ilości tytułów wykonawczych w poszczególnych referatach egzekucyjnych może 1 referent obsługiwać dwa referaty egzekucyjne.

Działy rachunkowo-kasowe założą konta płatników podatku obrotowego i dochodowego w porządku alfabetycznym, w oddzielnych książkach bierczych dla każdego rejonu wymiarowego. Należy mieć na uwadze zasadę, że jeden urzędnik rachunkowo - kasowy (referent) wykonuje całość prac i likwidację w podatku obrotowym i dochodowym dla każdego rejonu. W przypadku małej ilości kont w poszczególnych rejonach, może jeden referent rachunkowy obsługiwać dwa referaty rejonowe.

Podsekretarz Stanu:

Dr. *L. Kurowski*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

KOMUNIKAT

o unieważnieniu kwitariuszy

Ministerstwo Skarbu unieważnia niniejszym zrabowane w dniu 26 czerwca 1945 r. poborcy skarbowemu w Urzędzie Skarbowym w Mińsku Mazowieckim Stanisławowi Łopacińskiemu kwitariusze sekwestratorskie Nr Nr Ser. J. 292301—292400, 292701—292800, 292801—292900.

KOMUNIKAT

o utworzeniu Wojewódzkiego Oddziału Tymczasowego Zarządu Państwowego w Płocku.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że został utworzony Wojewódzki Oddział Tymczasowego Zarządu Państwowego na okręg mazowiecki w Płocku, obejmujący okręg administracyjny Izby Skarbowej Mazowieckiej w Płocku t. j. terytorium następujących powiatów: płocki, gostyniński, sierpecki, płoński, ciechanowski, mławski, działdowski, przasnyski, pułtuski, makowski, ostrołęcki, sochaczewski, ostrowsko-mazowiecki, węgrowski i sokołowski.

Cena numeru niniejszego zł. 8,00, z przesyłką zwyczajną zł. 8,10.

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacyj spóźnionych lub wniesionych niewłaściwie nie uwzględnia się.

Zakłady Graficzne „Czytelnik" Targowa 82.